

Αριθμ. Πρωτ. ΑΝΑΦΟΡΩΝ: 441
Ημερομ. Κατάθεσης: 19/11/2025

ΠΑΣΟΚ - ΚΙΝΗΜΑ ΑΛΛΑΓΗΣ
Φραγκίσκος Παρασύρης-Βουλευτής Ν. Ηρακλείου

Τετάρτη 12 Νοεμβρίου 2025

ΑΝΑΦΟΡΑ

Προς Υπουργούς : Εσωτερικών, Πολιτισμού, Παιδείας

Θέμα: «Άμεσες ενέργειες προκειμένου να διασφαλιστεί η εύρυθμη λειτουργία της Βικελαίας Δημοτικής Βιβλιοθήκης Ηρακλείου»

Ο Βουλευτής Ηρακλείου του ΠΑΣΟΚ Κίνημα Αλλαγής καταθέτει αναφορά στη Βουλή δημοσίευμα με θέμα: «Μπορεί η Βικελαία βιβλιοθήκη να αποφύγει τον Τιτανικό;» με τις απόψεις πέντε πνευματικών ανθρώπων του Ηρακλείου και αιτείται απαντήσεων. Παρακαλώ, αφού λάβετε υπόψη και το επισυναπτόμενο, επειδή, η Βικελαία Δημοτική Βιβλιοθήκη αποτελεί κόσμημα για την πόλη του Ηρακλείου αλλά και για την Περιφέρεια Κρήτης, να αναλάβετε συγκεκριμένες πρωτοβουλίες για να διασφαλιστεί η απρόσκοπτη συνέχιση του έργου της και η εύρυθμη λειτουργία της, όπως σας είχα ζητήσει και με την υπ' 4023/18-3-25 σχετική ερώτηση μου. Επισυνάπτεται το σχετικό έγγραφο.

Ο Αναφέρων Βουλευτής

Φραγκίσκος Παρασύρης

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Μπορεί η Βικελαία Δημοτική Βιβλιοθήκη να αποφύγει τον... «Τιτανικό»; Πέντε πνευματικοί άνθρωποι του Ηρακλείου καταθέτουν την άποψή τους στην εφημερίδα «ΠΑΤΡΙΣ» Λίλιαν Δαφερμάκη Τετάρτη, 12 Νοεμβρίου 2025, 08:21 Μετρά αναντικατάστατες απώλειες η Βικελαία Δημοτική Βιβλιοθήκη και διανύει ένα προδιαγεγραμμένο «Τιτανικό», που δεν αναμένεται να ανακοπεί με τις εμβολωματικές λύσεις ολιγόμηνων συμβάσεων, τις οποίες έχει ανακοινώσει η Λότζια. Χωρίς προϊστάμενο, βιβλιοθηκονόμο, υπεύθυνο του οπτικοακουστικού τμήματος, υπεύθυνο αρχείων, που είτε έχουν ήδη φύγει, είτε έχουν μπει σε τροχιά συνταξιοδότησης, η Βικελαία κυριολεκτικά «αιμορραγεί» από προσωπικό, την ίδια ώρα που η βασική σπουδή της Δημοτικής Αρχής είναι να εισαγάγει τη λειτουργία café στον χώρο του βιβλιοπωλείου της Βικελαίας. Η υποστελέχωση και η στήριξη της Βικελαίας δεν μπήκε ποτέ στο κάδρο των προτεραιοτήτων της Δημοτικής Αρχής, με την προοπτική χάραξης μιας στρατηγικής ενίσχυσης, που θα μπορούσε να ανατάξει τα αδιέξοδα του στελεχιακού αποδεκατισμού της με μόνιμο εξειδικευμένο επιστημονικό προσωπικό. Η Λότζια προσπερνά με προκλητική αδιαφορία το πιο θεμελιώδες και υπαρξιακό ερώτημα, που είναι το πώς θα συνεχιστεί το έργο της Βικελαίας, όταν οι ελάχιστοι εργαζόμενοι που έχουν απομείνει συνταξιοδοτηθούν; Σε ποιους θα μεταλαμπαδεύσουν τη γνώση και την εμπειρία τους και ποιος θα αναλάβει την συνέχιση του έργου τους, είτε σε ό,τι αφορά την ολοκλήρωση των μεταφράσεων, είτε την κατανομή και ταξινόμηση των αρχείων ή την εκδοτική δραστηριότητα... Για το κρίσιμο αυτό θέμα, μιλούν σήμερα στην «Π» σημαντικοί πνευματικοί άνθρωποι του Ηρακλείου, που εκφράζουν την αγωνία τους για το μέλλον της Βικελαίας... Αντώνης Βασιλάκης*: «Ο Δήμος και η Πολιτεία ας πράξουν το καθήκον τους» «Από την πλούσια ενδιαφέρουσα και διδακτική ιστορία 115 χρόνων της Βιβλιοθήκης του Δήμου Ηρακλείου, θα αναφερθώ πολύ επιγραμματικά στο μόνιμο, για μισό περίπου αιώνα, πρόβλημα της στέγασής της και στη μόνιμη αδιαφορία του ιδιοκτήτη της Δήμου -με λίγες φωτεινές εξαιρέσεις- για τα προβλήματά της. 1) Αρχικά, η Βιβλιοθήκη στεγάστηκε σε ανήλιαγα, σκοτεινά και υγρά υπόγεια της παλιάς Νομαρχίας στον χώρο, όπου σήμερα έχει δημιουργηθεί το Πάρκο Θεοτοκόπουλου. Το 1920, η Νομαρχία ζήτησε την εκκένωση των δωματίων του Καταστήματός της και ο Δήμος Ηρακλείου τη μετέφερε σε τρία ισόγεια ανήλια, γεμάτα μούχλα και υγρασία βορεινά δωμάτια του Δημαρχιακού Καταστήματος, που ήταν στο σημερινό πάρκο Θεοτοκόπουλου, και όπου παρέμεινε μέχρι το 1932. Όταν τότε τελείωσε το Μέγαρο Αχτάρικα, μεταφέρθηκε στους ισόγειους, σκοτεινούς και υγρούς χώρους του, όπου στεγάζεται έκτοτε, με συνεχείς μετακομίσεις. 2) Το αντιπνευματικό Ηράκλειο, η πόλη των χρημάτων κι όχι των γραμμάτων, δεν αγκάλιασε ποτέ όσο του άξιζε και ως όφειλε το κορυφαίο πνευματικό ίδρυμα. Θυμάμαι από τη θητεία πριν 30+ χρόνια στο Δημοτικό Συμβούλιο, πόσες μάχες δόθηκαν για να εξασφαλιστεί η στοιχειώδης επιβίωσή της, γιατί βέβαια οι αναπτυξιακές προτεραιότητες της Πόλης, μόνιμα, δεν περιελάμβαναν τη φροντίδα γι' αυτήν. Πέρασαν πολλά χρόνια από την κατάρτιση του Οργανογράμματός της και ακόμη δεν έχει βρει την πλήρη εφαρμογή του. Δεν έχει αποκτήσει Έφορο, αλλά είναι μια απλή δημοτική υπηρεσία, που οδηγείται σε μαρασμό και περνά ίσως την πιο δύσκολη περίοδο της ζωής της, αφού έχει δραματικά μειωθεί το έμπυχο δυναμικό της. Ο Δήμος και η Πολιτεία ας πράξουν το καθήκον τους στην πόλη και την ιστορία της». Ο Αντώνης Βασιλάκης είναι αρχαιολόγος Νίκη Τρουλινού*: «Βικελαία, καληνύχτα;» 2 «Δεν θα αρχίσω γράφοντας για την μεγάλη σημασία της Βικελαίας Δημοτικής Βιβλιοθήκης και άλλα πασίγνωστα -λίγο ως επιμνημόσυνο δέηση μοιάζει όλο αυτό. Θα θέσω ερωτήματα: Γιατί αφέθηκε εδώ και χρόνια να τρεκλίζει η Βικελαία; Το καμπανάκι από χρόνια ηχεί, ή κάνω λάθος; Πώς ιδρύθηκε και δουλεύει μια χαρά (μπράβο)

η δημοτική πινακοθήκη; Πώς στελεχώθηκε και πάει καλά (μπράβο) το Πολιτιστικό Κέντρο; Πώς έγιναν εκεί προσλήψεις και η Βικελαία δεν μπορεί να προσλάβει προσωπικό; Έπρεπε να συνταξιοδοτηθούν όλες και όλοι, να αρχίσουν να κλείνουν τμήματά της για να ανησυχήσουμε; Ποια είναι η παρουσία της στην πόλη μας; Ποια η σχέση της με τα σχολεία; Γιατί άλλες δημοτικές βιβλιοθήκες τρέχουν λογής προγράμματα φιλαναγνωσίας και εκπαιδεύουν νέους, μικρούς αναγνώστες; Αυτές δεν είναι δημοτικές βιβλιοθήκες; Πώς καταφέρνουν και έχουν προσωπικό; Το νομικό πλαίσιο, το ίδιο δεν είναι; Να γράψουμε παραδείγματα; Όταν γνωστοί ή και κορυφαίοι ερευνητές φθάνουν στην πόλη, μπορούν να δουλέψουν στα καταπληκτικά αρχεία που έχουμε εδώ; Όλοι ανεξαιρέτως ή μόνο αν διαθέτουν γνωριμίες; Εν τέλει, πιστεύουμε πραγματικά στο βιβλίο ή το θεωρούμε προνόμιο μιας κάποιας ελίτ; Τι βάρος πέφτει πραγματικά στο δανειστικό τμήμα; Πόσο σπουδαίο βλέπουμε το παιδικό αντίστοιχο; Αγοράζονται ακόμη βιβλία και ποιας ποιότητας; Στα χρόνια της Τεχνητής Νοημοσύνης, βιβλιοθήκη σημαίνει εξωστρέφεια, και εξωστρέφεια σημαίνει προσωπικό, προσωπικό εκπαιδευμένο, όχι μόνο με γνώσεις, αλλά με αγάπη και πίστη στο βιβλίο. Αν νομίζουμε ότι η τεχνολογία θα κρατήσει τα πάντα, ας ρωτήσουμε τους αρμόδιους επιστήμονες: ήδη σβήνονται τεράστια αποθέματα αρχείων κ.λπ. -η διατήρηση είναι απίστευτα δύσκολη και ενεργοβόρα. Οι νέοι και μορφωμένοι άρχοντες της πόλης ας μας απαντήσουν: Βικελαία, καληνύχτα;». Η Νίκη Τρουλινού είναι συγγραφέας και δικηγόρος Κώστας Σχιζάκης: «Όποιος έχει στόχο ψάχνει και βρίσκει. Κι όποιος το θέλει πραγματικά, στύβει το μυαλό του να βρει τον τρόπο...» «Ειλικρινά δεν ξέρω αν αυτή η πόλη, η γενέθλια πόλη, το Ηράκλειο, κατάφερε ποτέ να διατηρήσει ένα από τα οράματα που υλοποίησε τα χρόνια που πέρασαν, κάνοντάς τα πραγματικότητα ζηλευτή, ή ηθελημένα τα άφησε να σβήσουν σιγά-σιγά, να ταπεινωθούν στο ελάχιστο, να φτάσουν στην θλιβερή εικόνα της παρακμής, που παρουσιάζει η κάθε αποδόμηση. Δεν ήταν λίγα αυτά τα κατορθώματα, που προήλθαν με την έντονη παρουσία του οικείου Δήμου, άλλοτε από εξαγγελίες που τηρήθηκαν κι άλλοτε πάλι από ευκαιρίες που παρουσιάστηκαν και πραγματοποιήθηκαν και είχαν αποτέλεσμα το καλό της πόλης. Θα αρχίσω από πολύ παλιά, αναφερόμενος στο νερό των Μαλίων, που ανακούφισε το τότε διψασμένο Ηράκλειο, περιορισμένο στο σχέδιο πόλης του 1958, αλλά που δεν ήταν αρκετό και που εξακολουθεί η πόλη να το στερείται. Θα επεκταθώ και σε κάτι, όχι πολύ γνωστό, που όμως θεωρώ πως ήταν σπουδαία ευκαιρία. Η εξαιρετική επιλογή ανάθεσης της μελέτης του πολεοδομικού σχεδίου σ' έναν φιλόσοφο-πολεοδόμο, που έδωσε θαύματα ως επιλογές και που δυστυχώς ανακόπηκαν από τον ισοπεδωτικό νόμο, που επιφύλαξε για όλη την Ελλάδα η επαχθής δικτατορία. Τον Αριστομένη Προβελέγγιο. Όμως μετά... Για σκεφθείτε... Με την μεταπολίτευση άρχισαν και οι διεκδικήσεις για να σταθεί η Αυτοδιοίκηση στο ύψος της· κι αφού το πέτυχε αυτό σε κάποιο βαθμό, ήρθαν και τα καλλίτερα... 3 Ήρθε ο Θεοτοκόπουλος στο Ηράκλειο, οι κρητικές εικόνες, τα Φαγιούμ, ο Μουσικός Αύγουστος ως διεθνές φεστιβάλ, η Βικελαία Δημοτική Βιβλιοθήκη με τις συνεχείς εκδόσεις, η Ολυμπιακή πόλη και το στάδιο φυσικά, και ακόμα η παρέλαση της φιλαρμονικής μας στην Μόσχα στην επέτειο της νίκης κατά του Ναζισμού. Η τύχη με βοήθησε να συμμετέχω σ' όλα αυτά τα γεγονότα ως παρατηρητής ή ακόμα και ως συνεργάτης από την πλευρά του Δήμου πάντα. Σήμερα, με αφορμή πρόσφατο σχόλιο στην εφημερίδα σας του, "τέως" πλέον ίσως θα πρέπει να πω, διευθυντή της Βιβλιοθήκης, Δημήτρη Σάββα, θα σας δηλώσω κατ' αρχάς πόσο τυχερός είμαι, καθώς βρέθηκα από την αρχή που πάτησα το πόδι μου στον Δήμο, κοντά στην Βικελαία. Θυμάμαι την πρώτη φορά που μπήκα μέσα για να ζητήσω βιβλία, προκειμένου να ενημερωθώ όσο το δυνατόν για την ιστορία της πόλης, πριν την αγγίξω καν, από την Αργυρώ Καρούζου. Στο βάθος, καδραρισμένος πίσω από το άνοιγμα ενός παραθύρου, ο Σωκράτης Χανιωτάκης, ο πλέον ευγενής και προσιτός υπάλληλος όλων των εποχών που πέρασαν. Δεν ξέρω αν υπήρχε και τρίτος άνθρωπος να βοηθά κι ούτε αν υπήρχε

τότε η σχετική ανάγκη. Ξέρω, όμως, ότι η στρατηγική του οράματος υπήρχε στη σκέψη του δημάρχου (Μανόλη Καρέλλη) κι ότι το 1984 οδήγησε ορθά στην προκήρυξη της οργανικής θέσης του διευθυντή (της μόνης θέσης που είχε προβλεφθεί από τον τότε οργανισμό). Την κατέλαβε, ύστερα από λαμπρές αποδείξεις των προσόντων του προς τους εξεταστές, ο Νίκος Γιανναδάκης. Έκτοτε άρχισε η ανάπτυξη. Οργανωμένος, μεθοδικός, σαν έτοιμος από καιρό, έκανε το πλάνο του και το οδήγησε με τόλμη στην στελέχωση όλων των τμημάτων που πίστευε ως αναγκαία για την πλήρη λειτουργία μιας σύγχρονης βιβλιοθήκης. Ευδόκιμες συνεργασίες με Σαββίδη, Κοπιδάκη Μ., Αλεξίου, Παρλαμά, Χατζηδάκη, κι ακόμα με τους σταθερούς επισκέπτες Σταυρινίδη, Σπανάκη, Φραγκούλη, Χλουβεράκη... Θα προσθέσω δε και όλους τους συγγραφείς του περιοδικού “Παλίμψηστον”, που ήταν αποκλειστικά δικό του δημιούργημα, καθώς και ένας μεγάλος αριθμός εκδόσεων πρωτοπορίας, πρωτοτυπίας και ποιότητας... Ήρθε η ώρα τώρα να με ρωτήσετε... – “Μα καλά, εδώ μέχρι την Καρούζου ήταν όλοι κι όλοι δυο-τρεις νοματαίοι· πώς έγινε ξαφνικά να στελεχωθούν ένα σωρό τμήματα με τόσα πολλά άτομα άριστα ενημερωμένα, καταρτισμένα στο αντικείμενο, που κάθε επί μέρους γραφείο απαιτούσε;”. Και να μην ξεχνάμε ότι αυτά τα άτομα παρέλαβαν το αρχείο Σεφέρη, λίγο αργότερα το ιστορικό αρχείο της Βενετίας, και ασχολήθηκαν ακόμη ενεργά με τις προαναφερόμενες εκθέσεις κύρους και όλες τις εκδόσεις... Εδώ έρχεται να απαντήσει, το όραμα, η θέληση, ο στόχος κι ο σκοπός... που αγιάζει τα μέσα... Ουδείς εκ των τριάντα και πλέον στελεχών, που προσελήφθησαν, δεν είχε την παραμικρή οργανική θέση. Πώς ταίριαζαν; Πώς όλοι βρέθηκαν να είναι οι πιο κατάλληλοι για την θέση και τις υποχρεώσεις που επωμίσθηκε ο καθένας; Πώς, σήμερα, που οι περισσότεροι έχουν συνταξιοδοτηθεί, κρίνονται αναντικατάστατοι; Ξέρετε κάτι; Όποιος έχει στόχο, ψάχνει και βρίσκει. Κι όποιος το θέλει πραγματικά, στύβει το μυαλό του να βρει τον τρόπο... Αυτό κι έγινε. Είναι σαφές ότι υπήρχε ένα μυστικό, ένα κόλπο, που βοήθησε σ’ όλες αυτές τις αρχικές προσλήψεις και που ακούει στο όνομα “Οργανισμός απασχολήσεως εργατικού δυναμικού” (ΟΑΕΔ). Επέτρεπε τότε η Πολιτεία στους Δήμους να επιλέγουν και να προσλαμβάνουν προσωπικό για την καθαριότητα, για να επισκευάζουν κατασκευάζουν πεζοδρόμια κυρίως, αλλά και λίγα υδραυλικά, λίγα ηλεκτρολογικά, τεχνικά έργα μικρής εμβέλειας, δηλαδή. Αυτό, έπρεπε να το κρίνει ο διευθυντής των τεχνικών υπηρεσιών, υπογράφοντας τα σχετικά έντυπα, και να εντάσσει τους κατάλληλους ανθρώπους στα διάφορα συνεργεία που είχαν δημιουργηθεί γι’ αυτές τις εργασίες. Μαζί μ’ αυτούς, φρόντισε τότε η Δημοτική Αρχή, αναλογικά, να δώσει μερίδιο και στις εργασίες τις 4 “εγκεφαλικές”, τις επίσης απαραίτητες για την εύρυθμη λειτουργία μιας πόλης, μιας σύγχρονης πόλης που θεωρεί την παιδεία, προτεραιότητα για τους κατοίκους που την αποτελούν. Όλοι προσλήφθηκαν μ’ αυτό τον τρόπο. Και μεγαλούργησε ο καθένας στο πόστο του. Τα χρόνια πέρασαν. Ο Νίκος έφυγε το ‘98. Εν τω μηνί Αθύρ. Στις 24 Μαρτίου. Τον διαδέχτηκε επαξίως ο Δημήτρης Σάββας. Έσκυψε κι έσκαψε βαθιά γνωρίζοντας, από την πρώτη μέρα που ανέλαβε, το μέγεθος της προσωπικότητας που έπρεπε να αντικαταστήσει. Και μόχθησε πολύ γι’ αυτό. Ο μόχθος τον έκανε να βλέπει σήμερα αυτό που συμβαίνει με την αποδυνάμωση από προσωπικό και την μη αναπλήρωσή του για την ορθή λειτουργία της Βιβλιοθήκης. Μέχρι και το 2002, όπου δήμαρχος ήταν ο Κώστας Ασλάνης, η Βιβλιοθήκη, είμαι σε θέση να γνωρίζω, επιτελούσε πλήρως το έργο της, παραμένοντας άστρο φωτεινό. Είχε δε, την εποχή εκείνη ήδη αναγνωριστεί η αξία της και είχε λάβει το βραβείο από την Ακαδημία Αθηνών μαζί με το μετάλλιο. Έκτοτε, άρχισε η αποδόμηση... Τελειώνοντας, θα ήθελα να πω ότι είναι θέμα έλλειψης θελήσεως και μόνον το να εγκαταλείπεις στη φθορά ένα πνευματικό οικοδόμημα με παρόμοιο κύρος. Τρόποι πάντα θα υπάρχουν, όπως υπήρχαν ένα σωρό. Θέληση δεν υπήρξε καμία. Υ.Γ. Διευθυντής Τεχνικής Υπηρεσίας τα χρόνια εκείνα και μέχρι το 1989 ήταν ο υπογράφων». Ο Κώστας Σχιζάκης είναι

αρχιτέκτονας μηχανικός, συγγραφέας και ιδιοκτήτης του Μουσείου Εικαστικών Τεχνών Ηρακλείου Ανδρέας Λενακάκης*: «Βικέλειον Καφεβιβλιοπωλείον» «Περάστε, κόσμε! Περάστε, κόσμε! Το κατάστημά μας δεν είναι έν απλούν καφενείον! Είναι ένα Art Café! Ανάλογον του κύρου μας, βεβαίως, βεβαίως, και του κύρους όπερ επιδιώκομεν να προσδώσομεν και εις υμάς! Εντός του καταστήματός μας, θα βρείτε εξαιρετικούς καφέδες, σκέτους ή au lait, όλων των ποικιλιών και αρωμάτων, που προσφέρονται εις τα ανάλογα café της Εσπερίας, προερχομένων εκ της Αφρικής και της πέραν του Ατλαντικού Νέας Γης! Προσφέρομεν χλιαρά χαλαρωτικά τέια εκ Ταϊλανδίας, Κίνας και Ινδίας ως και γηγενή εις αρώματα φασκομήλου, χαμαιμήλου, μαλοθήρος, έρωντος και maggiogana's. Προσφέρομεν έτι ποτά αλκοολούχα, ουχί τα ταπεινά εντόπια, αλλά τα ευγενή, τα εκ της χώρας των Σκώτων εισαγόμενα, ηδύποτα και cognac εκ της ευγενούς χώρας των Γαλατών, αφρώδεις οίνους εξ Ιταλίας, ζύθους εκ της Αλεμανίας, την εκ της αγαύης παρασκευαζομένην εις Βραζιλίαν tequila, ως και βόδκα εκ της παγωμένης χώρας των Ρως. Τα οιοπνευματώδη ποτά μας συνοδεύονται μετά ξηρών καρπών κολοκύνθης, ερεβίνθου, πιστάκης και αμυγδαλέας. Προσφέρομεν εισέτι gazeuse πορτοκαλάδας, λεμονάδας, βυσσινάδας, φυσικούς χυμούς πορτοκαλίου, μηλέας, ροάς, δαύκου και τομάτης, καθώς και εξαίρετα liqueurs françaises, διά τας καλλιπαρείους κόρας και ευπατριδήσας δεσποίνας της ημετέρας πόλεως. Μοναδική εξαίρεσις διά την κατανάλωσιν των εκ Κρήτης ταπεινών οιοπνευματικών ποτών ως το άμβικον, κοινώς αποστακτός οίνος, επιτρέπεται ει μη μόνον τούτο συνοδεύεται μετά σικύου, βυζαντινιστί αγγούριν, τυρού, χρυσομήλων, σταφιδοελαίων ή ελαίων τσακιστών και κολυμπάδων. Μεταξύ δε τυρού και αχλαδίου, οι υψηλοί και εκλεκτοί πελάται ημών δύνανται να αγοράσουν και να μελετήσουν τας εξαιρετικές της Βικελαίας Βιβλιοθήκης εκδώσεις, ως χάριν λόγου το εξάτομον “Κατάστιχον του Μιχαήλ Μαρά”, το χιλίων τεσσάρων σελίδων “Κατάστιχον του παπά Ιωάννου Κατζαρά, νοταρίου, εκ Καστελλίου Φουρνής” καταγομένου, τους πολυτόμους και πολυτίμους “Κώδικας του Ιεροδικείου της πόλεως του Ηρακλείου”, τας υπό Νικολάου Σταυρινίδου “Μεταφράσεις των τουρκικών ιστορικών εγγράφων”, τα υπό Gerola Giuseppe “Βενετικά Μνημεία της Κρήτης”, τας “Εικόνας της κρητικής τέχνης από τον Χάνδακα ως την 5 Μόσχα και την Αγία Πετρούπολη”, την “Βιβλιογραφία του Ερωτόκριτου 1889-2003” κ.ά., καθώς και τα εμού του ταπεινού έργα “Πυργιώτισσα. Ονομάτων επίσκεψις” και “Θησαυρός Κρητικών στερεότυπων εκφράσεων, με γλωσσάρι αθησαύριστων λέξεων της Κρητικής διαλέκτου”, καθότι άπαντα τα έργα ταύτα, ως γνωστόν, μελετώνται αποκλειστικώς εις τοιαύτας συναθροίσεις και οιοπνευματοποσίας. Εις δε τους εκλεκτούς ημών θαμώνας, λόγω της θέσεως του καταστήματος, εξασφαλίζεται η δυνατότης προβολής του κύρους αυτών, επισκοπούντες και εποπτεύοντες αφ' υψηλού τον διερχόμενον κοινόν λαόν της πόλεως του Ηρακλείου, όστις δύναται να θαυμάσει τους νυν και δυνητικούς άρχοντας της πόλεως ως και τον ζήλον αυτών δια τα γράμματα και την μάθησιν. ΥΓ. Αφιερώνεται εξαιρετικά στους επονομαζόμενους “Φίλους της Βικελαίας Βιβλιοθήκης” για την εκκωφαντική σιωπή τους». Ο Ανδρέας Λενακάκης είναι φιλόλογος και συγγραφέας